

1.5. UTGRAVNINGSSTRATEGI, METODE, DOKUMENTASJON OG FUNNBEARBEIDING

Lars Sundström, Linnea Syversøtre Johannessen, Gaute Reitan og Synnøve Viken

INNLEDNING

Den overordnede strategien for undersøkelsene innenfor E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektet var basert på prosjektplanen som ble presentert i forrige kapittel i denne boken. Til grunn for prosjektplanen ligger også KHM's faglige program for steinalderundersøkelser (Glørstad 2006).

Innenfor prosjektets rammer skulle det undersøkes og samles inn data fra 34 steinalderlokaliteter. (For metodiske valg tilpasset undersøkelsen av jernalderlokaliteten Hesthag C7 se McGraw, kap. 2.6.1, denne bok.) Fylkeskommunens registreringer viste at steinalderlokalitetene dekket varierende arealer fra 25 til 1400 m², med et samlet areal på over 20 000 m² (se oversiktstabell i Reitan kap. 2.1, denne bok).

Prosjektet har lagt vekt på å ha en enhetlig strategi for gjennomføringen av undersøkelsene og med det å legge til rette for komparative studier. For å fordele ressursene på best mulig måte under utgravningene ble undersøkelsene våre gjennomført i tre trinn. Trinn 1, den innledende undersøkelsen som ble gjennomført på likeartet vis på alle steinalderlokalitetene, kartla lokalitetenes innhold og informasjonspotensial, og dannet grunnlaget for faglige og ressursmessige prioriteringer i de to påfølgende utgravningstrinnene. I slike sammenhenger har store, flerårige prosjekter som E18 Tvedestrand–Arendal et fortrinn ved at undersøkelsene i trinn 1 gir et bredere faglig grunnlag for å prioritere hvilke lokaliteter som skal velges ut for nærmere undersøkelser, og hvilke som bør prioriteres ned. Den enhetlige gjennomføringen av trinn 1 gjør at dette undersøkelsestrinnet i seg selv har et vitenskapelig potensial. Trinn 2 utgjorde hovedundersøkelsen av hver enkelt lokalitet. Omfanget av dette undersøkelsestrinnet varierte noe mellom de ulike lokalitetene, basert på prioriteringer etter trinn 1. I enkelte tilfeller ble trinn 2 ikke iverksatt. Avslutningsvis ble trinn 3 gjennomført på alle steinalderlokalitetene i form av maskinell fflateavdekking, også på dem som ikke ble undersøkt i trinn 2.

Denne tretrinnsstrategien bygger på den som har vært etablert praksis ved steinalderundersøkelser i KHM-regi de siste tiårene (Melvold mfl. 2014; se f.eks. også Østmo 1995; Glørstad 2006: 25; Sundström

mfl. 2006: 13–16; Biwall mfl. 2007; Vogel 2010: 29–34). I det følgende vil den praktiske gjennomføringen av undersøkelsene presenteres nærmere, fordelt på to hovedkategorier av kulturmiljøer: utmark og innmark (inkludert brakklagt, tidligere dyrket mark eller beitemark).

Utgravningsstrategi, metode, dokumentasjon og katalogiseringsstrategi er også gjort rede for i utgravningsrapportene for de enkelte lokalitetene, samt i hvert kapittel i del 2 av denne boken.

STEINALDERLOKALITETER I UTMARK

Hogst

I henhold til avtalen sørget Statens vegvesen / Nye Veier AS for hogst på alle lokalitetene. Hogst ble bare utført innenfor lokalitetsavgrensningene forut for feltsesongene i 2014 og 2015, men i forkant av den siste feltsesongen ble skogen avvirket innenfor hele traséen (se dronfoto i Reitan, kap. 1.1, denne bok).

Trinn 1

Denne innledende delen av undersøkelsen innebar graving av prøvekvadranter på 0,5 x 0,5 m for hver fjerde meter innenfor lokalitetsavgrensningen på alle lokalitetene før maskinell avtorvning (fig. 1.5.1a). Prøvekvadrantene ble gravd uten mekanisk oppdeling av lagene ned til funntomt nivå (minst til en dybde på 30 cm der hvor løsmasselagene var tykke, eventuelt ned til berg). Alle utgravde masser ble vannsåldet gjennom såld med 4 mm maskevidde. Alle prøveruter med flere enn fem funn av bearbeidet stein, eller med funn av keramikk, ble utvidet til hele kvadratmeterruter. Denne systematiske gjennomføringen gjorde at trinn 1 omfattet utgravning av ca. 6–7 % av det funnførende arealet på hver enkelt lokalitet i utmark.

Trinn 1 ga tilstrekkelig oversikt over funnspredning, bevaringsgrad og forekomster av eventuelle kulturlag til å vurdere informasjonspotensialet og dermed å kunne gjøre faglige prioriteringer for videre undersøkelser av lokalitetene. Hvilke lokaliteter som rommet det beste informasjonspotensialet og som var egnet til å belyse

sentrale problemstillinger, ble diskutert i stabsmøter. Prioriteringene ble også lagt fram for og diskutert med prosjektets styringsgruppe.

Trinn 2

Dette undersøkelsestrinnet kunne innebære alt fra graving av noen få ruter uten maskinell avtorving for å samle inn et representativt og typologisk daterbart gjenstandsmateriale eller for å undersøke enkelte situasjoner, til maskinell avtorving av tilnærmet hele lokalitetens areal (fig. 1.5.1c) og manuell graving av bortimot hele den funnførende flaten (fig. 1.5.1d–e). Det ble i all hovedsak gravd i ruter à 0,5 x 0,5 m og i mekanisk oppdelte 10 eller 15 cm tykke lag – såkalt konvensjonell steinalderutgravning (Melvold mfl. 2014: 63). På steinalderboplasser i skogsmark på Sør-Østlandet er vår erfaring at gjenstandsfunn kan vandre opp og ned i jordlagene som følge av naturprosesser (Darmark, kap. 3.3, denne bok). På denne måten kan funn som er samlet inn fra det øverste laget (lag 1), potensielt stamme fra samme aktivitet som funn samlet inn fra lag 5 på samme lokalitet. Hovedmengden av funn lå som regel i de øverste 10–20 cm under torven. I likhet med gravingen i trinn 1 ble alle utgravde masser såldet gjennom såld med 4 mm maskevidde, alternativt – i visse kontekster – såld med 1 mm eller 2 mm maskevidde for å leite etter brente bein eller makrofossiler, slik som på Kvastad A2 (Stokke og Reitan, kap. 2.5.5, denne bok).

Trinn 3

Avslutningsvis ble alle lokalitetene flateavdekket ved hjelp av gravemaskin. Hensikten med flateavdekkingen var å undersøke om det fantes strukturer på lokalitetene (jf. Løken mfl. 1996). Gravemaskinen fjernet systematisk massene på lokalitetsflaten i ca. 10 cm tykke lag ned til steril grunn. På lokaliteter som hadde blitt avtorvet og utgravd i kvadranter og lag, ble det først og fremst søkt etter strukturer i dypereliggende lag, men også utenfor det konvensjonelt utgravde arealet. På lokaliteter som ikke var avtorvet eller gravd i kvadranter og lag under trinn 2, var denne delen av undersøkelsen egnet til å søke etter strukturer på hele lokaliteten.

STEINALDERLOKALITETER I DYRKET MARK

I Norge har tradisjonelt steinalderlokaliteter i utmark blitt vurdert å romme et større vitenskapelig potensial enn steinalderlokaliteter som ligger i innmark og som dermed er blitt forstyrret av seinere tiders dyrking (Berg-Hansen 2009: 66–71; Mjærnum 2012b: 16–18;

Åstveit 2012). Til en viss grad er det likevel anerkjent at også undersøkelser av lokaliteter i åkermark kan representere vitenskapelig verdifullt gjenstandsmateriale (se f.eks. Ballin og Jensen 1995; Rønne 2003a, 2003b; Amundsen mfl. 2006; Gjerpe og Bukkemoen 2008; Mjærnum 2012b; Reitan 2012, 2014d, 2017c; jf. Reitan mfl., kap. 3.9, denne bok). Det samme gjelder boplassmateriale som ikke engang er framkommet ved arkeologisk utgravningsaktivitet, men som bare er samlet inn på overflaten i åkermark (se f.eks. Mikkelsen 1975a; Østmo 1998; Fuglestedt 1999; Glørstad 2005).

Innenfor E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektet ble fire registrerte steinalderlokaliteter i dyrket mark eller tidligere dyrket mark undersøkt. I likhet med lokalitetene i utmark skulle innmarkslokalitetene undersøkes i tre trinn. Imidlertid ble trinn 1 her innledet med maskinell avtorving, og prøverutene ble gravd og såldet ved hjelp av gravemaskin med en spesiell såldeskuffe (fig. 1.5.1b). Såldeskuffen besto av en sorteringsskuffe med pusseskjær (1,65 m bredde, volum ca. 700 l) og en såldenetting med 40 x 40 mm maskevidde fastmontert i bunnen. Med denne ble det gravd 2 x 2 m store ruter i pløyelaget ned til urørt undergrunn og med jevn avstand. Såldeskuffen tillot en rask sålding av store mengder masser. De allerede maskinelt såldede massene la til rette for en svært effektiv manuell ettersålding med tradisjonell 4 x 4 mm maskevidde. For å danne et best mulig sammenligningsgrunnlag ble 10–15 % av de maskinelt såldede massene ettersåldet manuelt.

Erfaringsvis er denne metoden velegnet til å fange opp større objekter, eksempelvis skjørbrante steiner, øksefragmenter eller andre større, slatte artefakter (Melvold mfl. 2014: 66). I visse tilfeller kan også bevarte, funnførende boplasslag under pløyelaget være egnet for konvensjonell utgravning i trinn 2 (Carrasco mfl. 2014; Reitan 2014d; jf. f.eks. Apel mfl. 1995). Bevarte boplasslag ble imidlertid ikke påvist under pløyelaget på noen av lokalitetene som ble undersøkt maskinelt i trinn 1 ved E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektet. Disse lokalitetene ble følgelig ikke prioritert for noen nærmere undersøkelse i trinn 2, men alle ble flateavdekket. Ingen av dem er nærmere presentert i denne boken. Imidlertid er Hesthag C1, hvor det ble avdekket fossile åkerlag fra eldre og yngre jernalder, et tjuetalls kokegropser samt enkelte strukturer fra overgangen seinmesolitikum–tidlignolitikum, omtalt av McGraw i kapittel 2.6.1. Det var ved manuell graving av prøvekvadranter i hjørnene på de maskinelt gravde 2 x 2 m-rutene at det, til dels dypt under dagens pløyelag, ble påvist flere fossile åkerlag atskilt av sandhorisonter (jf. Reitan 2017b).

Figur 1.5.1: Alle lokalitetene ble undersøkt på en enhetlig måte i tre trinn: Etter hogst ble det gravd jevnt spredte prøvekvadranter over hele lokalitetsflaten, her på Sagene B1 (a). På lokaliteter i åkermark, som på Hesthag C1, ble prøverutene i trinn 1 gravd og såldet ved hjelp av gravemaskin med en spesiell såldeskuffe, deretter delvis ettersåldet manuelt gjennom vanlige såld med 4 mm maskevidde (b). Lokaliteter som ble prioritert for nærmere undersøkelse i trinn 2, ble avtorvet med gravemaskin, som på Hesthag C6 (c), deretter gravd manuelt i ruter og lag, slik som på Sagene B4 (d, med profilbenker; for nærmere beskrivelse se Darmark, kap. 2.2.2, denne bok) og Kvastad A2 nordøst (e). Avslutningsvis ble alle lokaliteter fflateavdekket for å søke etter strukturer.

DIGITAL DOKUMENTASJON

Organisering og rutiner for digital dokumentasjon ved prosjektet

I prosjektplanen (Mjærøum og Lønaas 2014) var det lagt opp til at den ene utgravningslederen i prosjektstaben skulle fordele sin arbeidstid på 70 % GIS-basert dokumentasjon og 30 % utgravningsledelse. Vedkommende utgravningsleder, Linnea S. Johannessen (Jo-Simon F. Stokke i vikariat september 2014–mars 2015), skulle ha et koordineringsansvar for den digitale dokumentasjonen i felt. Ved store prosjekter, som i hovedsak benytter seg av digital dokumentasjon, genereres det imidlertid svært store mengder data. Datamengdene gjorde det vanskelig å gjennomføre en slik arbeidsfordeling i praksis. Den GIS-ansvarlige konsentrerte derfor arbeidsinnsatsen i enda større grad til den digitale dokumentasjonen enn hva det var lagt opp til i prosjektplanen. I hovedsak sørget hver utgravningsleder og assisterende feltleder for den daglige innmålingen i felt. Dette ble gjennomført ved at utgravningslederne sørget for daglig å legge innmålingsfilene inn i dokumentasjons- og analyseprogrammet *Intrasis* og sikkerhetskopiere disse. Den GIS-ansvarlige bisto i den daglige innmålingen og bearbeidingen av innmålingsdataene, og var ansvarlig for avlevering av *Intrasis*-prosjektene som ble laget per lokalitet til DigDok-seksjonen ved KHM.

Dokumentasjonsarbeidet: praktisk gjennomføring og erfaringer

I forkant av hver feltsesong satte Statens vegvesen / Nye Veier AS, i samråd med E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektets GIS-ansvarlige, ut tre fastpunkter på hver lokalitet der det ikke var mulig å bruke de samme tre fastpunktene på flere lokaliteter.

Ut fra fastpunktene ble det på hver steinalderlokalitet satt ut et koordinatsystem i forkant av trinn 1. Koordinatsystemet besto av en x-verdi som steg mot nord, og en y-verdi som steg mot øst. Det ble benyttet reelle koordinater basert på UTM-systemet (WGS1984; UTM 32N). Av praktiske årsaker ble bare de siste tre sifrene av kartkoordinatene brukt som navn på en gitt graveenhet. For eksempel ville en rute med nord-koordinat 6491893 og øst-koordinat 494133 bli til 893x/133y. Koordinatpunktet i sørvestre hjørne av hver rute anga navnet. I tilfeller der de reelle koordinatene krysset over til neste tusentall innenfor én lokalitet, måtte de fire siste sifrene i det fulle koordinatsettet benyttes. Årsaken til dette er at nummerrekken må stige mot nord og øst for at dokumentasjonen skal bli sikker og funnspreidningskartene riktige. Ettersom det måtte settes ut nytt koordinatsystem på lokalitetene

som ble maskinelt avtorvet i undersøkelsens trinn 2, gjorde bruken av reelle koordinater det enklere å gjenopprette og vedlikeholde koordinatsystemet. Innmålingsstrategien til prosjektet fulgte ellers gjeldene mal for digital dokumentasjon ved KHM.

Basert på erfaringer fra andre utgravningsprosjekter ble det lagt opp til bruk av iPad til listeføring i felt, siden dette forenkler etterarbeidet. Det ble imidlertid ikke lagt opp til tegning av strukturer på iPad. Årsaken til dette var at det ikke ble påvist så mange strukturer at arbeidsmengden knyttet til reintegning under etterarbeidet ble for stor. En annen årsak til at tegninger ble gjort manuelt, er tidligere prosjekters blandede erfaringer med å ta gode nok bilder med iPadens kamera (se f.eks. Kile-Vesik mfl. 2014; Steinskog 2017).

Fotogrammetri, 3D-dokumentasjon og tegninger basert på fotogrammetri av utvalgte strukturer, lokaliteter eller gjenstander ble utført av Justin J. L. Kimball, som også sørget for at de genererte modellene var av tilfredsstillende kvalitet (se Steinskog 2017, med referanser for informasjon om fotogrammetri og programvaren som benyttes ved KHM i forbindelse med metoden). Fotogrammetri ble i hovedsak anvendt på prosjektet for å forenkle og effektivisere dokumentasjonsprosesser i felt. Kimball hadde spesialkompetanse på dette området, og fotogrammetri viste seg å være en effektiv dokumentasjonsmetode i felt, hvor man fikk dokumentert en situasjon presist og på forholdsvis kort tid. Prosesseringen og lagringen av data i etterkant har imidlertid vist seg å være tidkrevende.

I tillegg til å dokumentere hver lokalitet og landskapet rundt, kunne dronebilder bli brukt til å genere 3D-modeller av lokalitetspografi. Slike modeller, som er velegnet i formidlingsøyemed, ble laget for delområdene Hesthag og Sagene i 2016-sesongen, og publisert på Kulturhistorisk museum sin profil i *Sketchfab* (<https://sketchfab.com/khm>).

UTSTYR ANVENDT I DEN DIGITALE DOKUMENTASJONEN

Som berørt ovenfor tok prosjektet i bruk diverse utstyr for å utføre den digitale dokumentasjonen på best mulig måte. Nedenfor følger en redegjørelse for utstyret som ble benyttet.

Innmålingsutstyret som prosjektet leide av Statens vegvesen / Nye Veier AS, besto av to totalstasjoner av typen *Trimble S6* og én CPOS GPS av typen *Trimble R10* med målebok (TSC3), stativ og stang. Prosjektet kjøpte også inn åtte iPads med tilhørende støv- og vannsikkert deksel. Disse ble benyttet i felt til føring av foto-, prøve-, struktur- og dagsverklister, samt

funnspredningsskjemaer og forenklede skjemaer for lokalitetsbeskrivelser og framdrift. Sikkerhetskopiering ble gjennomført via *Dropbox*.

Det ble videre kjøpt inn to fotostenger og sju fotokameraer til prosjektet: fem av typen *Canon Powershot G16* og to av typen *Nikon D1*. Canon-kameraene ble brukt til daglig dokumentasjon i felt. Nikon-kameraene ble i hovedsak brukt til fotogrammetri, oversiktsbilder og gjenstandsfotografering, siden kameraet har RAW-format, noe som gir høyere oppløsning og fleksibilitet ved redigering. Ved bruk til oversiktsbilder har kameraet vært utstyrt med trådløs mobiladapter for direkte overføring til smarttelefon/iPad via appen *Nikon WMU* (Wireless Mobile Utility).

Ettersom bruk av drone krever tillatelse fra Luftfartstilsynet, og det er en del regler og rutiner som regulerer bruk av drone, ble dronefotografering i feltsesongene 2015 og 2016 innkjøpt som en tjeneste med en godkjent operatør fra DigDok-seksjonen ved KHM. Magne Samdal var operatør begge sesongene, og han benyttet droner av typene *DJI Phantom Vision 2* og *DJI Inspire 1*.

Fotogrammetri og 3D-dokumentasjon ble benyttet på utvalgte lokaliteter og gjenstander. Det ble derfor nødvendig å kjøpe en stasjonær PC av typen *Lenovo*

IdeaCentre Y900-34, siden denne maskinen var velegnet til tyngre dataprosessering.

En oversikt over programvare som har blitt benyttet i forbindelse med digital dokumentasjon, finnes i tabell 1.5.2.

FUNNSPREDNINGSKART TIL RAPPORTER OG ARTIKLER

Datasettet og utgravningsresultatene på hver enkelt lokalitet skapes naturlig nok av utgravningsstrategien som anvendes. Ettersom innsamling av et representativt gjenstandsmateriale som oftest er en helt sentral del av undersøkelsen av en steinalderlokalitet, graves det ofte mer og dypere i områder med høy funnfrekvens. Varierende utgravningsintensitet innenfor en lokalitet kan dermed forsterke inntrykket av en ujevn funnfordeling. De ovenfor nevnte postdeposisjonelle prosessene innebærer i tillegg at den stratigrafiske funnfordelingen ikke nødvendigvis gjenspeiler en reell forhistorisk situasjon (Darmark, kap 3.3, denne bok). På bakgrunn av dette har vi (med mindre annet er angitt i figurtekstene) valgt å basere framstillingen av funnspredningen på lokalitetene på det øverste utgravede laget framfor å visualisere alle funn fra alle lag.

Programvare	Produsent	Funksjon	Arbeidsområde
ArcMap 10.3.1	ESRI	GIS-verktøy og layout	Prosessering og redigering av geografisk data. Kartproduksjon.
ArcCatalog 10.3.1	ESRI	Filkatalog	Filkatalog.
QGIS 2.18 Las Palmas	OSGeo	GIS-verktøy og layout	Prosessering og redigering av geografisk data.
Intrasis 3.1.1	Arkeologerna, Statens Historiska Museer	Dokumentasjonssystem	Behandling og strukturering av arkeologisk dokumentasjon og felldata.
Dropbox	Dropbox	Skylagring	Lagring og overføring av data.
ET Geowizard	ET SpatialTechniques	Applikasjonsprogram til ArcGIS («Tools»)	Prosessering og redigering av geografisk data.
Agisoft PhotoScan Professional 1.2.6	AgiSoft LLC.	3D-verktøy	Behandling og redigering av digitale bilder og generering av 3D-data.
Adobe Illustrator CS6	Adobe	Illustrasjoner og layout	Behandling og redigering av illustrasjoner, kart og tegninger.
Adobe Photoshop CS6	Adobe	Bildebehandling	Behandling og redigering av bilder og illustrasjoner.
Notepad++	Notepad++ team	Tekstfilprogram	Behandling og redigering av tekstfiler (innmålingsdata).
Microsoft Excel 2010	Microsoft	Regneark	Behandling av lister fra felt, eksport fra funndatabasen som danner grunnlag for Access-databaser.
Microsoft Access 2010	Microsoft	Database	Behandling og redigering av databaser, utforme spørringer som danner grunnlag for spredningskart.

Tabell 1.5.2: Oversikt over programvare anvendt i dokumentasjonen ved E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektet

FUNNBEARBEIDING OG KATALOGISERINGSSTRATEGI

For å sikre at funnkatalogiseringen ble mest mulig enhetlig og sammenlignbar med andre utgravningsprosjekter ved KHM de seinere årene (se f.eks. Solheim og Damlien 2013; Melvold og Persson 2014; Reitan og Persson 2014; Solheim 2017), ble det lagt opp til en katalogisering som fulgte Vestfoldbaneprosjektets katalogiseringsmal (Melvold mfl. 2014: 67–71; for katalogisering av gjenstandsmateriale samlet inn ved feltkursene på Krøgenes D2, se Mansrud mfl., kap. 2.4.1, denne bok). Denne bygger i sin tur på et etablert klassifikasjonssystem lansert av Helskog mfl. (1976). I motsetning til hva som er blitt gjort ved enkelte tidligere store prosjekter de siste årene (Koxvold 2013b; Melvold mfl. 2014; Koxvold og Fossum 2017), har vi ikke delt inn flintmaterialet i ulike flinttyper ved katalogiseringen. Sammenlignet med disse har dermed katalogiseringen av materialet fra E18 Tvedestrand–Arendal-prosjektet vært noe forenklet. Særtrekk ved de enkelte lokalitetene (herunder teknologiske trekk, råstoffkategorier m.m.) er likevel studert ved grundigere gjennomganger av utvalgte funnkategorier i forbindelse med arbeidet med manuskripter til denne publikasjonen og løftet fram i kapitlene i bokas del 2 og 3.

I Tvedestrand og Arendal er det rike forekomster av kvarts og beslektede mineraler, som er blitt utvunnet til industriell bruk i nyere tid (Friis 1891). Kvartsen i området er også blitt utnyttet i steinalderen. Basert på Aust-Agder fylkeskommunes registreringer var det forventet at utgravningene ville framskaffe store mengder bearbeidet og naturlig kvarts på lokalitetene (jf. Eskeland 2013; Nielsen mfl. 2016). Etter gjennomgang av kvartsmaterialet som var samlet inn ved registreringene, ble det utarbeidet en innsamlingsstrategi for kvarts ved utgravningene. Under utgravningene ble det lagt vekt på hvor og i hvilken

kontekst kvartsen ble funnet, særlig gjaldt dette lokaliteter som lå i nærheten av moderne kvartsbrudd. Dette var spesielt relevant i delområdene B og D, henholdsvis Sagene og Krøgenes. Der det forekom klare avslag av kvarts, ble kvartsen ansett som spor etter forhistorisk aktivitet på lik linje med flinten på stedet, uavhengig av kvalitet. Der det ikke forekom tydelige avslag, måtte kvartsen ha skarpe kanter og vurdert å være av en kvalitet som kunne egne seg til redskapsproduksjon for at den skulle bli samlet inn. I tilfeller der det bare forekom kantete stykker av kvarts med naturlige spalteflater, mange sprekker eller avrundede kanter, ble den vurdert som naturlig spaltet eller naturlig forekommende kvarts. Tanken bak dette var at dersom vi ikke med sikkerhet kunne si at kvartsen som ble samlet inn, var bearbeidet av mennesker, så ville det innsamlede materialet ha lav kildeverdi også for fremtidige forskere (jf. Lindgren 2004: 11–41; Vogel 2007). Kjell Knutsson fra det arkeologiske konsulentfirmaet *Stoneslab* fikk se gjennom kvartsmaterialet som ble samlet inn i 2014-sesongen da han deltok på en workshop som prosjektet arrangerte. I samråd med Knutsson ble det besluttet at det under katalogiseringen ikke var interessant å skille mellom fragment og splint i kvartsmaterialet. Det skulle heller ikke skilles ut flekker eller mikroflekker av kvarts med mindre det fantes kvartskjerner i materialet fra lokaliteten, som viste at det hadde vært en bevisst flekkestrategi på stedet.

For å ha et annet mål enn antall på mengden råstoff ble alle funnene veid under katalogiseringen. Det var ønskelig å ha flere mål enn bare antall, siden antallet biter av et gitt råstoff kan være høyt selv om totalmengden råstoff er liten, for eksempel som følge av høy fragmenteringsgrad. Har man både antall og vekt, vil man kunne danne seg et bedre inntrykk av råstoffmengde og fragmenteringsgrad for de ulike råstoffene på hver enkelt lokalitet.